

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE
Gž 105/05
24.05.2006. godina
Beograd

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, u veću sastavljenom od sudija: Vladimira Tamaša, predsednika veća, Ljubice Milutinović i Sofije Vagner-Ličenoski, članova veća, u parnici tužioca AA, koga zastupa AB, advokat, protiv tuženog "BB", radi zaštite autorskih prava, odlučujući o žalbi tužioca, izjavljenoj protiv presude Okružnog suda u Leskovcu, P. 1/2000 od 08.06.2005. godine, u sednici veća održanoj 24.05.2006. godine, doneo je

P R E S U D U

ODBIJA SE kao neosnovana žalba tužioca i POTVRĐUJE presuda Okružnog suda u Leskovcu, P. 1/2000 od 08.06.2005. godine.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Okružnog suda u Leskovcu, P. 1/2000 od 08.06.2005. godine odbijen je tužbeni zahtev da se tuženi obaveže da na ime naknade autorskih imovinskih prava isplati tužiocu: naknadu za tekst 2.500,00 evra, naknadu za režiju 2.500,00 evra, odštetni honorar za neovlašćeno izdavanje video kasete 2.500,00 evra i na neisplaćenih tantijema za tekst i režiju 2.500,00 evra, u dinarskoj protivvrednosti sa pripadajućom zakonskom zateznom kamatom.

Protiv presude Okružnog suda u Leskovcu, tužilac je blagovremeno izjavio žalbu zbog bitne povrede odredaba parničnog postupka, zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i zbog pogrešne primene materijalnog prava.

Odlučujući o žalbi tužioca u smislu člana 372. Zakona o parničnom postupku, Vrhovni sud je našao da je žalba neosnovana.

Nema bitnih povreda odredaba parničnog postupka iz člana 361.stav 2. Zakona o parničnom postupku na koje povrede drugostepeni sud pazi po službenoj dužnosti, niti onih povreda na koje se u žalbi tužioca ukazuje.

Prema potpuno i pravilno utvrđenom činjeničnom stanju u tuženom "BB" od 1985. godine pa nadalje u dužem vremenskom periodu se igrala predstava "VV", čiji je autor i režiser tužilac AA. Ista predstava osavremenjena je i sa novim glumcima i u režiji tužioca igrana je i tokom 1998. godine i 1999. godine, prema dogovoru tužioca i tadašnjeg direktora pozorišta da se tužiocu plati naknada za režiju, o čemu nije sačinjen ugovor, a plaćanje je vršeno u više navrata. U to vreme tuženo pozorište je bilo u finansijskoj krizi, pa je preko Saveza udruženja dramskih umetnika u ___ pokretana inicijativa za smenu tadašnjeg direktora pozorišta, a tom prilikom, na sastanku održanom 24.06.1998. godine tužilac je zatražio da predstava "VV" ostane na repertoaru pozorišta, jer pozorište to neće ništa koštati. Nakon toga na osnovu dogovora između tadašnjeg direktora pozorišta i tužioca, tužiocu je plaćena naknada za režiju, u skladu sa ostvarenim finansijskim efektima, što je prema dogovoru bila jedina naknada, koja je tužiocu bila isplaćena. Na osnovu postignutog dogovora predstava je igrana tokom 1998. godine i 1999. godine i to ne samo u ___, već i u drugim mestima a tužiocu je periodično isplaćivana naknada za režiju. Tuženo pozorište je prilikom igranja predstava organizovalo dežurstvo, kako bi sprečilo neovlašćeno snimanje predstave, a nakon što je predstava i pored toga snimljena a u video klubovima se pojavile kasete, podneta je krivična prijava SUP-u Leskovac. Predstava je igrana sve dok tužilac nije intervenisao sa zahtevom da se njeno igranje obustavi.

Ovakvo činjenično stanje proizlazi iz svih izvedenih dokaza, koje je prvostepeni sud pravilno cenio i zaključio da je tužbeni zahtev neosnovan, na osnovu člana 19. i 172. Zakona o autorskom pravu i srodnim pravima. Ovo iz razloga što je prvostepeni sud na osnovu svih izvedenih dokaza utvrdio da se tužilac odrekao svog autorskog honorara, od pozorišne predstave "VV", koja se izvodila tokom 1998. godine i 1999. godine, a na osnovu sporazuma sa tadašnjim direktorom pozorišta, prema kome se tužilac odrekao prava na sve naknade, osim naknade za režiju, koja mu je isplaćena.

Pravilan je zaključak prvostepenog suda da tuženi nije odgovoran za povredu autorskih prava tužioca zbog neovlašćenog izdavanja video kasete, jer je u toku postupka utvrđeno da tuženo Pozorište nije bez znanja i odobrenja tužioca snimilo i potom distribuiralo video kasetu sa snimkom predstave "VV" i da je organizovanjem dežurne službe preduzelo sve potrebne mere da ne dođe do neovlašćenog snimanja predstave, pa s toga ne postoji osnov odgovornosti tuženog za štetu u smislu člana 154. i 155. Zakona o obligacionim odnosima.

Iz iznetih razloga, žalbeni razlozi su neosnovani, pa je Vrhovni sud na osnovu člana 375. Zakona o obligacionim odnosima odlučio kao u izreci.

Predsednik veća-sudija,

Vladimir Tamaš, s.r.

Za tačnost otpravka

Upravitelj pisarnice

Mirjana Vojvodić

nn